

Otevírání cest 2015

aneb

... at' žijem, když ~~pij~~ jedem...

Otevírání cest

13. - 15.3.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	0	269,6	0	0	4

Sraz je na Hlavním nádraží. Jsem tu neuvěřitelně brzy. Kopec Francouzskou nahoru jsem vyjel nějak zatraceně jednoduše. Asi to opravdu bude novými plášti, které jsem se rozhodl otestovat.

Za nějakou chvíli přichází Pepa. Jede dnes poprvé, tak jsem zvědav, jak se mu to bude líbit. Akorát jsem rozesmtněn tím, že jsme jen dva. Nevadí, příště to bude určitě lepší.

- Pepa -

Na infotabuli naskočilo u našeho vlaku číslo nástupiště a tak se tam přesunujeme. Vlak za chvíli přijel, naložili jsme kola a usadili se. Cesta probíhá v klidu, spolu s námi tu cestuje krásná slečna. Asi tak 25 let, štíhlá, tmavovláska v minisukni, černé punčochy. Trochu tu překáží její kufr. Nebyla proti, když jsem

se nabídl, že jej umístím nahoru na polici. Snažil jsem se jí vtáhnout do konverzace. Nechytla se. Zato si celou cestu hrála s mobilem. A tak jsem si všiml, že má slečnovská léta nějakou dobu za sebou. Svědčil o tom trochu opotřebovaný závit nakrátko na jejím levém prsteníku. Vystupovala dvě stanice před námi a jediné, čím ještě vstoupila do našeho děje bylo, že požádala abych způsobil blízkost jejího kufru u její osoby. Zeptal jsem se jí, jestli opravdu touží po tom, abych jí vysadil nahoru ke kufru. Nevím proč, ale nesouhlasila. Podle zažitých pořádků prý má být při vystupování pasažér na podlaze vozu a kufr tamtéž, než oba vůz opustí. Tak dobrá. Sundal jsem kufr, předal jí ho a tím její účast skončila. Ne tak další cesta.

Vlak jel velmi slušně, na zastávkách jsme byli včas, zbytek cesty jsme si s Pepou povídali o všem možném a je tu výstup. Všechno proběhlo v naprosté pohodě. Jenom tady zrekonstruovali nádraží, a tak se mi nedaří najít cestu ven. Má se na mysli cesta pro kolo. Přes halu a po schodech by to uměl každý. Nakonec to nebylo nijak složité, jen je třeba do budoucna si pamatovat, že se teď jezdí kolem přední části budovy.

Konečně jedeme. Všude je tma, místní nám na uvítanou předvedli kolonu všech zdejších aut, které tu mají a pak nastal naprostý klid. Jede se skvěle. Jen je trochu zima. Provedli jsme zateplovací opatření a už bylo parádně.

Jsem příjemně překvapen tím, že je tu nová cyklostezka, a že navigace nás bezpečně vede po ní. Pravda, je tu ještě nehotový kousek, ale budiž jim odpuštěno.

Dojeli jsme k ubytovně. Dle předešlé mailové dohody jsem zavolaal správce. Ano a je to tady, konečně to drhne. Správce nefunguje telefon. Projevuje se to tím, že mi operátor sdělil, že číslo je dočasně odpojeno. Tak to jsme potřebovali. Je po deváté, tma jak v ranci, zima (na palubě to ukazuje 0,2°C). Po chvíli rozpaků jsem v okně rozpoznal nějaký papír. Pepa na něj posvítíl, a hle, další číslo telefonu. Pak už to zase byla nuda. Správce přišel během pár minut, ubytovali jsme se velmi rychle a přesunuli se do Staré hospody. Ano, to je ta v té roubence, co ji navštěvujeme skoro pokaždé, když tudy projíždíme.

Zbytek večera proběhl v srdečném duchu, prostě jako když se jde na pivo. V půl dvanácté jsme se odebrali na ubytovnu. A teda venku se zatraceně přikosilo. Akorát tu nemáme žádnou techniku, která by to číselně doložila.

Na ubytovně jsme padli do kanafasu a nazdar.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Dobřív	42,3	283,5	13,7	15	8 - 0

Ráno 21.3. sobota

Probudil jsem se, vlastně ne. Probouzel jsem se celou noc. Pepa spí velmi nahlas. Jsem poněkud unaven.

Snídáme, balíme, odjíždíme.

Je krásný den, svítí slunce a oproti včerejšímu večeru je vedro.
Celých 5°C.

Nejdříve ze všeho se pojedeme podívat na zdejší Hamr. Pak Švédský most a následovat bude vietnamská večerka. Potřebujeme citrón do čaje.

Podářilo se. Jenom hamr má zavřeno,

most je teď špatně nasvícen a mně se uvolnila levá klika. A tak jedeme a sháníme někoho s ořechem č. 14 a ráčnou. Podařilo se. Pán byl ochotný, ukecaný a vypadlo z něj, že je čtyřkolkář. Jedeme dál. Pořád svítí slunce a z protisměru pofukuje studený větřík. Do příjemnosti má dost daleko. A jak si tak jedeme sluncem ozářenou a větříkem ochlazenou krajinou, potkali jsme tohle:

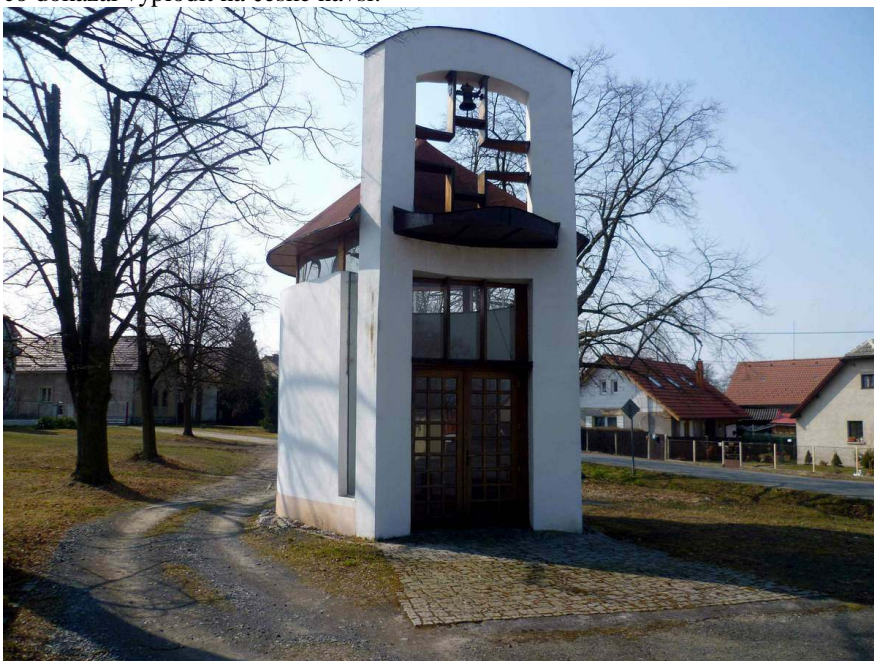
Jistě by nám k tomu více řekl Kachna, Ale ten tu s námi není.
Stále je pěkně, akorát se začíná vlnit krajina. Teď malinko stoupáme

a cosi mi našeptává, že je čas na zastavení na groček. Tak tedy támhle.

Sjeli jsme ze silnice a usadili se na lavičkách na návsi. Nic zvláštního. Jenom se zdá, že tady mají nějakého světového architekta. Ostatně, podívejte se, co dokázal vyplodit na české návsi:

Jedeme dál. Spálené Poříčí. Navrhuji odchylku od trasy a návštěvu nedalekých vodopádů. Zpočátku je všechno úplně parádní. Jsme za větrem, svítí sem slunce, cesta je asfaltová. Ale nic na světě netrvá věčně. Zmizel asfalt a po pár metrech jsme vjeli do měsíční krajiny. Je to tu rozryté a nesjízdné.

Přesto jsme se vyškrábali k altánku, dříve na vyhlídku nad vodopády. Dnes altánek stojí a je nepoškozen. Vodopády nejsou. Rybník je vypuštěn, všechno je suché.

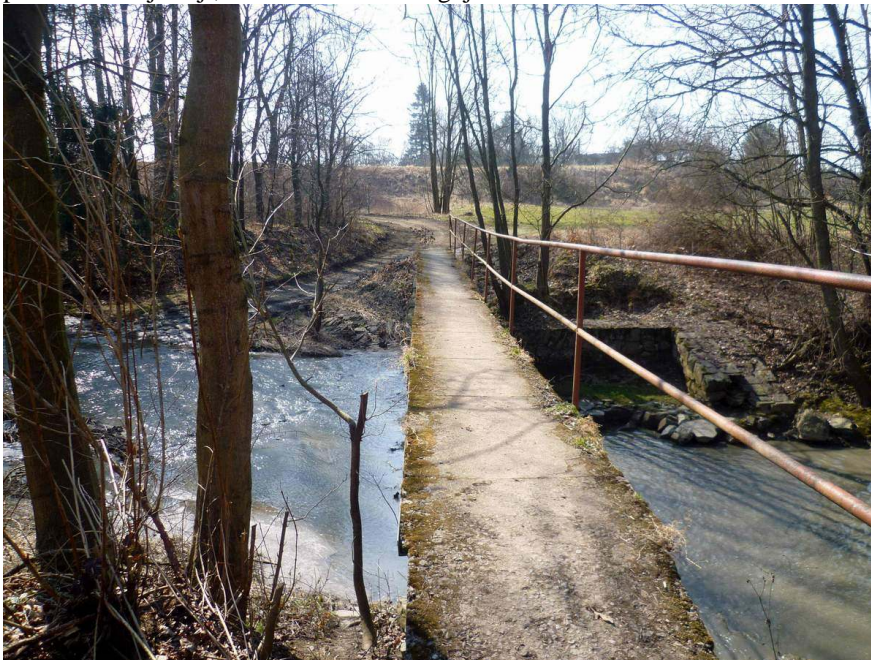

okolo je vidět minulou činnost buldozerů a bagrů. Špatně je, že zmizel i pěší můstek, který potřebujeme pro přepravu na druhou stranu oraniště. Ale bližším průzkumem zjišťuji, že dolní můstek funguje.

Za pár chvil jsme na silnici. Tímto jsme provedli obrat a jedeme východně. V praxi to znamená vítr v zádech. Jede se skvostně. Slunce svítí, je teplo až horko, vítr v zádech. A jak si tak jedeme, zahlédli jsme u silnice ceduli, kde psali něco o bramborových knedlíkách. Nakonec, poledne už bylo, odpočinek si zasloužíme, vzhůru do lokálu.

Panuje tu polední nálada, kromě nás jsou obsazené ještě dva stoly, jinak je velký lokál prázdný. Je to docela škoda, protože si tady majitelé dali opravdu záležet na tom aby to tu bylo pěkné. Všechno je děláno na míru a vsadil bych se, že to tu vybavovala ženská. Poznává se to podle toho, že vybavení je pěkné, avšak poněkud méně prakticky rozložené. Způsobuje obsluze potíže při putování mezi stoly.

Ano, bylo to pohodové a velmi dobré. Teď však vzhůru na další cestu.

Je to opravdu velmi do kopce. V podstatě jsme v pásmu, kde to zatraceně stoupá. Výhoda je vítr v zádech, nevýhoda plné břicho.

Po druhém kopci mám nějak dost. Že by se hlásila zpackaná minulá sezóna a nicnedělání v zimě? Kvůli mně se zastavuje ještě několikrát. Všechno je to na pár kilometrech, a pořád a nedávám. Pepa je na tom podstatně lépe. A to původně nechtěl jet, aby nezdržoval.

Terén se zlomil a jedeme několik kilometrů z kopce. Přesně, když to jelo nejlépe, je tu odbočka doleva na cyklostezku po okraji Vojenského újezda Brdy. Jede to skvěle. Pořád z kopce, rychlost neklesá pod 40. Ale všeho do času. Jsme v Čechách, tedy co si vyjedeš, to si taky sjedeš. A vždy je to tak, aby to pro tebe bylo nevýhodné.

Pepa vyjel, já jsem se pěšky vyškřábal do protisvahu. Ano pěšky. Nějak mě neposlouchá zbytek toho, co dříve bývalo svalstvo. A dlužno přiznat, že sebepevnější vůle je k ničemu. A hle, dál je to po rovině a pak zase z kopce. Jede se báječně.

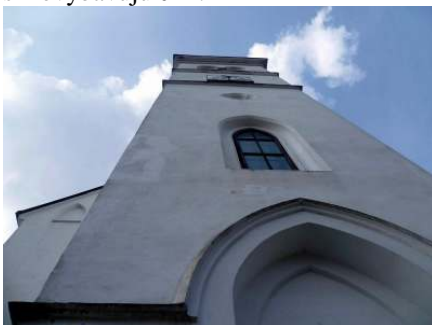

A to až do místa, kde je odbočka vlevo. Jedu do ní opravdu rychle. A nějak mi naskočilo, že mám nové, nevyzkoušené pláště. Tedy netuším, jak se budou chovat v ostré zatáčce s výtluky v asfaltu značně posypané zimním posypovým materiálem. Raději беру za brzdy. Už vím, že se do odbočky nevejdou. Soustředím se na zastavení a směr nechávám lehce doleva. Je to dramatické, ale nic se nestalo. Zastavit se mi podařilo přesně uprostřed mezi odbočkami těsně před roštím ohrazujícím křižovatkou. Pepa zastavil vedle mě a zdá se, že nepochopil kam chceme jet. V kostce jsem mu vylíčil k čemu došlo a úspěšně jsme se vrátili k původnímu směru.

Po tomto zážitku zase jedeme z kopce. Dlužno přiznat, že nějak ztrácím teplotu. A to navzdory značné námaze a téměř bezvětří.

Dojeli jsme k pozoruhodnosti. Je to kostel v Bohutíně. Už jsem tu byl a pamatuji si, že jsme sem tehdy jeli cíleně, protože kostel je čímsi významný. Jen si nevybavuju čím.

Následovalo několik vyhoupů a pak zase odbočka vlevo. A to už míříme k jediné plánované atrakci - Rozhledně. Jak jsem tak chcíplej, nejsem schopen jet

a hraju si na pěší křídlo. V jedno místě jsem našel místo, kde se jim tady leží. Krásné místečko na sluníčku v závětrí, po celodenním slunění pěkně vyhřáté, je to paráda. Nemohu však odpočívat dlouho, je třeba pokračovat v cestě. Oproti plánu v GPS jdeme trochu jinudy, zdánlivě pohodověji. No, nevím.

Za půl hodiny jsme v místě, odkud to trvá ještě půl hodiny. Za běžné situace už bychom byli nahoře.

Po lesní zaplavené cestě, plné výmolu, kořenů, klacků a bahna, jsme nahoře. Akorát rozhledna nikde. Je tu několik domů a asfaltové silnice. Z mapy si pamatuji, že musíme kousek nahoru v protisměru příjezdu. Pořád nic. Hledáme a hledáme a už to chceme vzdát. A jak se tak vracíme, vidím ji. Je hned u silnice. Postavili ji z černého dřeva a tak přenáramně splývá s okolními stromy. Její výška je impozantních pět metrů. Nahoře je plošina a kolem zábradlí. Tak kvůli tomu jsme tady? No, nějak nevím. Rozpaky nad realitou se to jmenuje. Vylezl jsem nahoru a dospěl k zjištění, že zespoda je vidět totéž.

No nic, pojedem.

Slezl jsem a jedeme. Je to z kopce. Do cíle zbývají 4 kilometry. Jakmile se však udělá rovina, nebo mírný protisvah, nemám sílu na jízdu.

Za pár minut jsme v centru Příbrami a pak bezpečně dojíždíme k ubytovně.

Jsme tu o 4 hodiny dříve oproti plánu. Nic by to neznamenal, ale během mailové komunikace při objednávání noclehu mi bylo dáno časové rozpětí příjezdu 19 - 21 hodin. Při ubytovacích procedurách jsem pochopil proč. Je tu recepce s nepřetržitým provozem a vrátný z denní směny o nás neví. Paní, se kterou jsem jednal nastupuje na noční. Než to všechno vrátný zjistil a vytelefonoval, uteklo dost času. Naštěstí byl natolik soudný, že nás nechal během té doby uložit kola.

Procedury byly završeny a my stanuli na prahu pokoje, kde strávíme dnešní noc.

Jsem unesen. Pokoj je perfektně uklizen, vybaven pěkným nábytkem a účelně zařízen. Postele jsou s úložným prostorem a uvnitř jsou povlečené lůžkoviny. Fakt dobrý. Jen za námi zapadly dveře, položil jsem si člověka na postel a ještě zaregistroval Pepovy přípravy na návštěvu sprchy. Pak jsem se propadl do praštěných snů.

Probudily mě křeče do chodidel a otevírající se dveře. Pepa je zpátky a šíří kolem sebe odér čerstvě použitého mýdla. Posadil jsem se a zjistil, že mám tělo opět pod plnou kontrolou. A co víc, nic mě nebolí a dojezdová krize je pryč. Tedy je nejvyšší čas jít do hospody. Potřebuju se zhluboka napít a sneslo by to něco k jídlu.

Ještě jsme neopustili ubytovnu, vlastně jsme jen sešli o poschodí níž a je tu další zážitek. Ve spodním patře jsou ubytováni dělnasové. Především z Ukrajiny. Je tu nějak rušno. Přímo na schodišti jsme potkali jednoho, který vypadal jak kdyby právě odrazil tankový útok. Měl opravdu zle potranou pravou tvář od spánku až k čelisti v několika pruzích, na levé části čela krvavou díru o velikosti padesátikoruny a na spodku levé čelisti to vypadalo, že nemá kůži vůbec. A tvářil se děsně naštvaně. Naštěstí jeho naštvání bylo ostře selektivní, a tak, když nás uviděl, neřekl nic a pokračoval v ostré chůzi kamsi na dělnické patro. Než jsme v přízemí opustili schodiště, začal být zase na dělnickém patře hluk. Především pokračovala velmi hlasitá hádka a pak to vypadalo, že někdo stěhuje nábytek. Došli jsme k recepci a při odevzdávání klíče jsem se vrátného zeptal, jestli jsou tyto lidové veselice na zdejším programu pravidelně, nebo aspoň často. Odpověděl, že ne. Nicméně, že přesně toto je důvod přísné selekce ubytovaných podle poschodí. Čím vyšší poschodí, tím VIP ubytovaní. No nevím. V tom případě bychom stáli na tomto společenském žebříčku nejvýš. Jsme ubytováni ve čtvrtém patře.

Ještě jsme se poptali na nějaký jiný lokál, než ten, co je přes ulici. Vrátný nám doporučil jít vpravo, pak nahoru a kousek a že to tam je. Tak jdeme. Před ubytovnu právě přijela hlídka policie. Hlouček na schodech cosi říkal o napadení. Jistě to souvisí s krojovanými uměleckými tanečky v poschodí dělníků. U toho být nemusíme. Stmívá se a my jdeme naznačeným směrem. A opravdu za chvíli jsme v hospodě. Je to tu takové pěkné, decentně osvětlené, po zdech reklamní panely, ale také zajímavé obrázky, či celé plastiky. Všechno to krásně jde k sobě a tvoří to příjemné prostředí. Zadní místnosti vévodí kulečnickový stůl. Usadili jsme se, objednali si pití a sledovali JI a JEHO, kterak spolu zápolí ve hře v kulečnick. ON to viditelně nehrál prvně, ONA drží tágo jako prase kost a neustále dává najevo, že už dlouho se toto hrou zaobírá, a že se to snad nikdy nenaučí. Prvním pohledem je jasné, co dělá špatně. A mám pocit, že JI v tom zdejší schválně nechávají. Dělá na mě dojem místního otloukáka. Je myslí prosté až jednoduché, postavou připomíná stojatou vyrovnávací nádobu na přípravu TUV pro středně velký objekt. A to i hmotnostně. A pochopitelně má požadavky na to, aby JI ON nechal vyhrát. Jenomže jak to tak sleduju, jsem přesvědčen, že by se mu to stejně nepodařilo kdyby sebe víc chtěl.

Objednali jsme si drobný sezob. Mají tu klobásku s hořčicí a křenem. Když nám to výčepák přinesl, byla u toho ještě zelenina a samozřejmě chléb. A velmi mi to chutnalo.

Během jídla už jsem nesledoval dění na kulečnickovém stole, už mě to omrzelo, zato se ukázala jiná atrakce. Ve vedlejší části lokálu sedí pár chlapů a je puštěná televize. Právě začaly zprávy na TV Nova. Nerozumím ani slovo. Ale z reakcí chlapů usuzuji, že páni ministři zase vyvedli něco velkolepého. Rozuměl jsem části proslovu jednoho z nich: ... já, kdybych tam byl, tak bych si pořídil takové malé hrabičky a třeba bych pěkně v klídku hrabal pod sebe. A na konci bych si na to pořídil bagr. Druhý na to: Takže bys byl stejnej parchant, jako jsou voni. A on: A řek jsem někdy, že ne? Za ty prachy tam bych taky schvaloval zákony na zvýšení mého platu. Druhý: No jo, ale co stát a důchodci? První: Na to ti sere Bílej Tesák. Já se musím mít dobře. Vostatní ať se třeba poserou. Pak se zvedla hladina hluku a zbytku už jsem nerozuměl.

Dojeli jsme a za nějakou dobu usoudili, že by to pivo k sobě sneslo něco k usosnutí. Výčepák připustil, že by v zásobách mohla být slivovice. Jo! To je ono.

A měl ji docela dobrou. Zbytek návštěvy tohoto kulturního zařízení jsme si povídali o všem možném, uvítali, když konečně skončila kulečnicková exhibice a nějak jsme usoudili, že konec večera proběhne z našich zásob na ubytovně. Přesunuli jsme se tam, udělali si večerní grog, zajíдали jsme ho dle doporučení největších světových kapacit na zdravou výživu brambůrkami a oříšky. A pak hajdy na kuť. Teda jsem fakt unaven. Ale do krásna. Tak dobrou.

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Příbram	55,6	343,8	60,3	15,3	12 - 3

Ráno 22.3. neděle

Je to hloupé, ale Pepa spí opravdu hlasitě. Dokonce až tak, že někdo hluboce po půlnoci přišel a zaklepal nám dost razantně na dveře. Mělo to ten účinek, že Pepa ztichnul. Znovu mě probudil, když venku svítalo. To jsem ho zabušením do nočního stolku utišil já. Naposledy mě hluk přivedl k vědomí před půl osmou. Do devíti jsme se váleli a pak začali podnikat odjezdová opatření.

Odjíždíme před jedenáctou. Akce nepřinesla nikterak závrtné zážitky. Akorát fakt není teplo. Na palubě mi to ukazuje 3°C, ale neregistruje to vítr, který se samozřejmě škodolibostí fouká teď od Prahy. Trvá osm kilometrů než se synchronizujeme a optimalizujeme jízdu. Ale pak to stálo za to. Terén je příznivě nakloněn, průměrná rychlost narostla na 20 km/h. S malou přestávkou na groček jsme v půl jedné v Dobříši. A dáme oběd, protože si pamatuju, že směrem k Praze je to s otevřenými hospodami, kde se navíc vaří, opravdu slabé. A tak zatavujeme před podnikem Sechuan. Jasně, dáme Čínu.

A dali jsme a dobře jsme udělali. Já jsem si dal M6 a Pepa M5. Jak vidíte, lépe jsme si opravdu vybrat nemohli.

Panuje tu nedělní pohoda, vůbec se nám odtud nechce.

Odjíždíme před druhou. Je zataženo, 5°C, lehce, ale studeně fouká proti. Gps krabička nás vyvedla z města cestou, kterou ještě neznám. Jo, pořád je co se učit. Nic to nemění na faktu, že jsme na okraji Brd a tím, že jedeme Andělské schody nahoru si nelze stěžovat na zimu. Jednak se zahříváme jízdou a jednak jsme zašití v porostu. I přesto, že jedeme po zbytku kdysi hlavního tahu na Příbram, který je zde zanechán zejména kvůli cyklistům a pro údržbu lesa, předjela nás tři auta a dodávka. Takoví frajírci. To by mě zajímalo, co z toho vyleze. Dobře vím, že nahore je to neprůjezdné. Zastavili jsme na groček z termosky. Ano, a je to tady, auta se vracejí a dodávka nahore zmateně manévruje. Jo, hoši, není úplně pravda, že kdo má auto drahé jako rodinný barák, může všechno.

Konečně jsme na vrcholu stoupání a chvíli jedeme po rovině. Bohužel skončil les a chladný protivánek nás velmi rychle našel. U mě se to projevuje námrazou na tvářích, jinak je mi stále ještě teplo, až horko, po zdolání kopce. Mníškem p.B. jsme vyloženě proletěli. Pádíme totiž z kopce. Chvilku jsem váhal, jestli to vzít přímo přes náměstí, ale pak jsem usoudil, že je to opravdu moc z kopce a hlavně jsou tam kostky. Objeli jsme to pěkně po asfaltu. A jsme venku. Dále se držíme na Řitku. Je to lehce z kopce, jede se báječně. A než jsme se nadáli, je tu sjezd do Všenor. I ten je za námi za několik minut. A jsme na avizované stezce Beroun - Praha. Kromě stále ještě rozbité silnice je to tu nějaké upravené. Upalujeme dál. Za pár okamžiků je tu atrakce. Najíždíme na "Děrovaný most". Pro ty, kteří to stále ještě neznají, jde o železniční most s lávkou pro pěší u obce Mokropsy. Děrovaný je proto, že podlahu lávky tvoří porořošty (kdo neví co to je, jistě si to najde na internetu). Tedy je to dost

pevně pro pěší, cyklisty, ale zažil jsem tu i motorky, a je skrz to volně vidět dolů. Zvlášť dobře vypadá jez. A atrakce je dvojitá, během naší přítomnosti projíždí vlak. Pro neznalé je to trochu adrenalinové. Vlak dělá hluk a s celým mostem pěkně třese. Navíc jede ani ne metr od nás. I když je za pevným plotem, napoprvé to nikomu nedělá úplně dobře.

Vlak je dávno pryč, my z mostu dole a zbývá poslední bod, který lze za atrakci prohlásit, a to návštěva zdejší vyhlášené pekárny. Aha, tak ne. Mají zavřeno. Škoda. Za pár minut jsme v Černošicích u nádraží a odbočujeme k řece na stezku. Jede se skvostně a tak si to pěkně užíváme. Vítr sem na nás nedosáhne, nic nás nebrzdí, jedeme velmi svižně.

"Příští zastávka: Radotín, cyklohosпода. Zastávka je na znamení". Pepa zareagoval okamžitě tím, že hlasitě a nepřeslechnutelně pronesl: "Píííííííp". A zdůraznil, že to bylo to znamení. Jo, taky se mi chce zastavit. Jede se skvěle, nic nepřekáží, nebrzdí, ale několik vad to přecijen má. Především končí výprava. A touto rychlostí bude za půl hodiny konec. A to se nám vůbec nelíbí. A za další, jsme tady o dvě hodiny dříve, než se očekávalo. Tedy je zastávka v hospůdce optimální řešení všeho najednou.

A jsme tu. Mají tu přetopeno a kromě nás je tu přibližně šest lidí, z toho servírka ve službě, její kolegyně mimo službu, dva místní přiočilí štamgasti, dítě, pes a kouř z cigaret. Servírka ve službě je mladá, nemastná, neslaná, velmi blahobytně vypadající. Není s ní pořádně řeč. Její kolegyně, to je něco jiného. Šťhlá, živá, odrzlá mezi 25 a 30ti lety, komunikativní a žertfky v dobrém vrací.

Za konzumace grogů jsme zase povídali o všem možném, rozebrali světaběh, a hle, je půl sedmé. No nic, pojedeme.

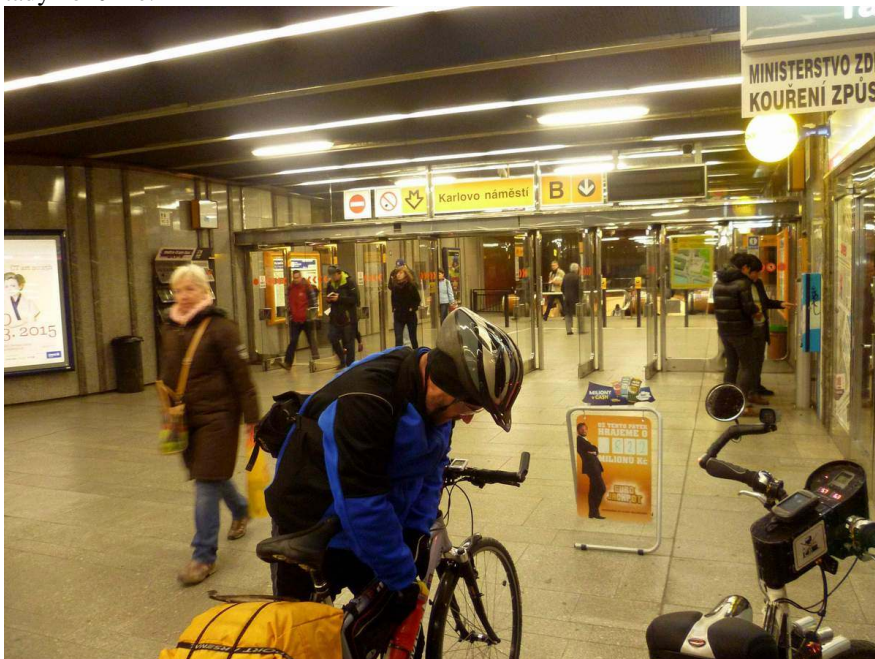
Venku se rozhodně neoteplilo. Pokračujeme po stezce až k lávkám přes obě řeky. Jak lávky vypadají jsem už v minulých zprávách popsal a jejich projektanty nazval idioty. Ale to jsem netušil, že může být hůř. Ti kretění přidali další retardéry na nájezdy. Takže jsou teď asi tak každých 10 metrů. Sestávají ze dvou zábradlí postavených kolmo do cesty, dlouhých kousek přes polovinu šířky lávky, vzdálené přibližně metr od sebe. Pro sjezd je obtížné se trefit mezi, ale lze to. Pro jízdu nahoru je to naprosto idiotské. Docela bych ty debily, kteří tohle vymysleli nechal za trest jezdit po lávce nahoru a dolů třeba měsíc v kuse, aby si tu kravinu užili. Je to stejná pitomost, jako dodatková tabulka ke značce Konec stezky pro cyklisty "Cyklisto veď kolo". Toto prostě dodržovat nebudu. To je stejné, jako kdyby se uzákonila značka "Motoristo tlač auto". Že můžu ohrozit chodce? Ne tak tomu není. Můžu ohrozit jenom debila, který z logiky věci si ve své pitomoučké hlavičce nedovede srovnat, že přednost má vždy ten kdo může hůř manévrovat. Je totiž nesmírně zajímavé, že v okolním světě tohle funguje samo. No, Pravda, v Německu to mají v zákoně. A to se týká nejen chodníků, ale i cyklostezek a ostatních komunikací. Za nenáviděného minulého režimu platila pro provoz na komunikacích Vyhláška 100. V mnoha člancích této vyhlášky šla vždy ruku v ruce dvě slova: neohrozit a neomezit. A tím bylo řečeno vše. Zejména to, že jed' jak ti libo (při dodržení ostatních předpisů) a nepřekázej ostatním (týkalo se i parkování). Z dnešního silničního zákona je slovo "Neomezit" důsledně vymazáno. A tím je dán nádherný prostor pro silniční pirátství. Zejména pak dnešní módu, takzvané vybržd'ování. No nic, už tady plivu

oheň a síru dost dlouho, popojedem.

Po zdolání lávky (jinak se to nazvat nedá) jsme se ocitli na Modřanské stezce a po ní jedeme do centra. Začíná se stmívat. A jak tak Pepu vedu zkratkou, koukám, že ho za mnou nevidím. Kousek jsem se vrátil a našel ho, kterak cosi podniká v oblasti převodníků. Seznámil mě s podstatou problému. Spadl mu řetěz. No, to se stává i v lepších rodinách. Jenomže to tak nějak přišlo, že to vzalo s sebou také kryt převodníku. Je věru zle poškozen. Nezbyvá než provést demontáž uškubnutím. Proveditelné je to velmi snadno. Ze všech patek na přišroubování zbyla nezlomená jen jedna. A je to.

Pokračujeme v jízdě. Pořád se jede dobře, nespěcháme, přesto jedeme svižně a než jsme se nadáli, jsme ve vestibulu stanice metra Karlovo náměstí. A tady končíme.

Pepa provedl přestrojení kola pro dopravu metrem, rozloučili jsme se, jeho spolkl eskalátor a já vyrážím do tmy. Ještě si užiju kousek jízdy. Domů mi zbývají tři kilometry.

A jsem tu. Hmm, dost by se mi chtělo jet ještě zítra, možná i pozítří...

Technická data:

Místo	Maximální rychlost (km/h)	Celková kilometráž (km)	Denní kilometráž (km)	Průměrná rychlost (km/h)	Teplota vzduchu (C)
Praha	56	416	72,4	19,8	9 - 2

Celková technická data:

Dva znovujedoucí...: Dig, a Pepa

Účast
Oficiálně
přiznaná kilometráž
Příště

146 km

Velikonoce

Trasa výpravy		
Praha -> Rokycany	Zálany	Voznice
<u>Dobřív</u>	Láz	Mníšek p.B.
Mirošov	Bohumín	Řitka
Lipnice	Tavírna	Všemíry
Spálené Poříčí	Kozičín	Černošce
Hořehledy	Rozhledna Orlov	Praha – Radotín
Míšov	<u>Příbram</u>	- Lahovice
Teslíny	Občov	- Modřany
Věšín	Suchdol	- Braník
Buková	Dobříš	- Palackého náměstí

Osoby, jejich zkratky a písmo:

Standá (Sar), *Dig (Dig)*, Kachna (Jak), Lenka (Leg), Jiné (doprovodný text, nebo text převzatý z jiných materiálů)

Epilog:

Za mě? Výborné!!! Všechno šlo jak mělo, test pláštů dopadl na výbornou, Pepa je skvělejší, Co si víc přát? No, vlastně jedna drobnost by tu byla. Chtělo by to, aby nás jezdilo víc.

Ještě k pláštům. Nějakou dobu se ve zprávách vyskytují zmínky o krajní nespokojenosti s ukončením výroby pláštů Rubena V34. Po několika letech asi konečně mám náhradu. Koupil jsem je na zkoušku u mých oblíbených dodavatelů cyklosoučástek. I oni byli zvědaví, jak to bude fungovat. Hned v pondělí jsem jim napsal SMS: Vazeni, co jste mi to prodali? Chtel jsem plaste a ne pridavne motory! Jezdim ted moc rychle. Ani oblíbená oprava pichle duše se nekonala. Co je to za poradek?! Zpátky přišel smajlík :-).

A to už je opravdu všechno.

Dig.

© Hell's Tour club 2015
Dig & Peg
Neprodejné
e-mail: dig@hellstourclub.eu